

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευαισθημένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμῶν ἐπιηρασίας καί υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
* Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
 Ἐτησίαι . . . δρ. 3,— Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
 Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος > . . . 5,50
 Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος > . . . 3,—
 Ἄι ἀνδρομαί ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἰκάντου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φέλλα προσηγομιένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδμητοῦ ἀρ. 58, παρὰ τὸ Βαρβάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Νομβρίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 50

ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ [ΑΙΝΗΓΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE PITROIS]

Β' (Συνέχεια).

Ποσάκις ἡ Μαριέττα, σκεπασμένη ἀπὸ τὴν ὀμίχλην, βρεγμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, χιονισμένη, παγωμένη, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν κακὴν ὑποδοχὴν ποῦ τῆς ἔκαμαν εἰς πολλὰ σπίτια, δὲν θὰ ἐγύριζεν ὀπίσω, εἰάν ἡ σκέψις ὅτι ὁ ἀδελφοῦλης τῆς πεινᾶ δὲν τὴν ἐνεθάρρυνε νὰ ἐξακολουθήσῃ!.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Ἀνδρῖκος ἐπίσης, ἀντὶ νὰ παρακονῆται διὰ τὴν μόνωσίν του καὶ διὰ τὸ πόδι του, — τὸ ὁποῖον ὅμως τοῦ ἐκονοῦσε πολύ, — ποσάκις δὲν εὔρισκε μὲ κόπον ἐν μειδίῳ, διὰ νὰ ὑποδεχθῆ μὲ αὐτὴ τὴν Μαριέτταν του καὶ νὰ τῆς δείξῃ τὴν ἀγάπην του!.

Ὁ χειμῶν, ὁ τραγὸς καὶ ἀτελεύτητος χειμῶν, ἐπέρασε. Χωρὶς τὴν ζεστὴν σούπαν, τὴν ὁποῖαν τοῖς ἐμαγαίρειυεν ἡ κυρὰ-Φροσύνη μὲ τὰ ξεροκόμματα ποῦ ἔφερνεν ἡ μικρὰ, τὰ δυστυχῆ παιδιὰ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰνθῆζον.

Ἡ ἀνοιξίς, τὸ πλήρες ἐλπίδος μειδίῳ, τὸ ὁποῖον στέλλει ὁ Θεὸς εἰς ὅλα του τὰ πλάσματα, ἐπιτέλους ἤλθεν. Εὔρε τὸν Ἀνδρῖκον πλέον ἀδύνατον καὶ τὴν Μαριέτταν κάπως πλέον κουρασμένην, ἀλλὰ μὲ τὴν γλυκὴν τῆς ἡλιον, ἐπισκεπτόμενον καθῆμεραν τὴν τρώγλην, ἐπανεφέρεν εἰς τὴν καρδίαν των τὴν χάραν.

Οἱ μεγάλοι σταθμοί, τοὺς ὁποῖους ἔκαμαν ἡ Μαριέττα πρὸ τῶν οἰκιῶν, τὰρα τῆ ἤσαν ὀλιγώτερον ἐπίπονοι. Οἱ θυρωροί, μὴ φοβούμενοι πλέον

τὸ φύχος, ἀνοίγαν εὐκολώτερον τὰς θύρας εἰς τὸ πρῶτον δεξιὸν κτύπημα τοῦ κώδωνος, καὶ ἡ μικρὰ ζητιάνα σπανίως τὰρα ἐπίστρεφε μὲ ἄδεια χέρια.

Ἐπειτα, ἐκτὸς τοῦ προτόντος τῆς ἐπαίτειας, εὔρισκε πάντοτε καὶ κάτι ἄλλο νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀδελφὸν τῆς. Πότε κανὲν ἄνθος, πεσμένον ἀπὸ τὸ κἀνίστρον καμμιάς ἀνθοπώλιδος, πότε καμμίαν μεγάλην χρωματιστὴν εἰκόνα, ποῦ τῆς ἐχάριζε κανέναν ἐφημεριδοπώλην, πότε κανὲν στυλπνὴν κογχύλιον, ποῦ ἐπέτουσε κανέναν φαρᾶς, πότε κανὲν σπασμένον παιχίδι, ποῦ τὸ ἐγκατέλειπεν ὁ εὐτυχὴς ἰδιοκτῆτης του. Ὅτι ἡμποροῦσε

νὰ διασκεδάσῃ τὸν μικρὸν ἀσθενῆ, ἦτο καλὸν διὰ τὴν τρυφερὰν ἀδελφοῦλαν.

— Ἄν τῶρρις, τί σοῦ φέρνω σήμερα, Ἀνδρῖκε; τοῦ ἐφώναξε μίαν ἡμέραν ἡ Μαριέττα συγκεκινημένη καὶ κρατοῦσα τὴν θύραν ὀπίσω τῆς.

— Ποῦ νὰ τὸ βρῶ! . . ἀπήντησεν ὁ Ἀνδρῖκος, θὰ εἶνε ὅμως κάτι τι ὠραῖο, ἔ;

— Ὅραῖο; ἔξοχο; θαυμάσιο! . . Καὶ θὰ σοῦ ἀρέσῃ περισσύτερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ Φασουλή!

— Ἀδύνατο! ἐβεβαίωσεν ὁ μικρὸς, τὸν ὁποῖον ἡ ζωηρὰ περιέργεια ἀνεσῆκωσεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του. Μὰ πῆς μου

λοιπὸν γρήγορα, τί εἶνε.

Ἄλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰποκριθῆ ἡ Μαριέττα, ἡ θύρα ἐσπρώχθη ζωηρῶς καὶ εἰσώρμησεν ἕνας ὠραῖος ἄσπρος σκύλος, ὁ ὁποῖος ἔτραξε σκιρτῶν πλησίον τοῦ Ἀνδρῖκου.

— Εἶνε γιὰ μένα; εἶνε δικὸς μου; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς κάτωχρος, καὶ τὸ ἰσχνὸν του χέρι ἐθάψευε τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ ζώου.

— Ἐννοεῖται πῶς εἶνε δικὸς σου! Τὸν εὔρηξα στὸ δρόμο, ἀπέξω ἀπὸ ἕνα παληόσπιτοκαμμένο, ὅπου ποῖς ἔφερε ποιά κακὰ παιδιὰ τὸν εἶχαν δέσῃ. Νάβλεπες πῶς μ'ἐφίλησε ὅταν τοῦ ἔκοφα τὸ σχοινί ποῦ τὸν ἐπνιγε! Λές καὶ ἤθελε νὰ μοῦ πῆ εὐχαριστιῶ. Ἐπειτὰ ἔλαμε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸν εἶχαν κτυπήσῃ καὶ ἦταν μάτωμένος, ἐκἀτάλαβα πῶς θὰ πονοῦσε καὶ τὸν πῆρα στὰ χέρια. Ἔτσι τὸν ἔφερα ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ τὸν χαρίσω. Εἶς' εὐχαριστημένος, Ἀνδρῖκο μου;

«Εἶνε γιὰ μένα; . . . Εἶνε δικὸς μου; . . .» (Σελ. 405 στ. γ')

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΩΝΣΤ. Π. ΖΟΥΡΑΣ

Βραβεύθηκε υπό το ψευδώνυμον
Πιουτίς-Παυλίς

Είς τόν 11ον Διαγωνισμόν πρός σύθεσιν
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.
[Ἰδέ Διήγησιν 1909, σ. 1, 251.]

Ο ΣΑΛΙΑΓΚΑΣ

Ἡ μαμά θά λείψῃ σήμερα ὅλη τήν ἡμέρα. Ἐφυγε τὸ πρωὶ μαζί μ' ἕνα σωρὸ κυρίους καὶ κυρίες, ἕνα μεγάλο ἀμάξι. Ἐνας κύριος ὠδηγοῦσε, καὶ ἕνας ἄλλος σάλπιζε δυνατὰ μὲ μιὰ μεγάλη σάλπιγγα. Ἀ! ἦταν πολὺ εὐμορφα.

Ὁ μικρὸς Τάκης φυσικὰ ἔμεινε στὸ σπίτι. Εἶνε πολὺ μικρὸς καὶ γι' αὐτὸ ἔμεινε μαζί μὲ τὴν Ἀγγλίδα θασάλα του, τὴν ὁποίαν παρεκάλεσαν νάλθῃ νὰ τοῦ κρατήσῃ συντροφιά. Ὁ Τάκης προτιμοῦσε βέβαια τὴ Σαμάτα, τὴ μικρὴ δουλίτσα, ποῦ εἶνε τόσο καλὴ γι' αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἐρώτησαν τὴν γνώμη του...

Ἡ Μίς κάθεται σ' ἕνα θρανίον, στὸ βάθος τοῦ κήπου καὶ διαβάζει ἕνα Ἀγγλικὸ βιβλίον. Φορεῖ τὰ γυαλιὰ της ἐπάνω στὴν μεγάλην ἐπιβλητικὴν μύτη της, καὶ ἐνῶ διαβάζει, οὔτε ἕνας μῦς τοῦ προσώπου της δὲν κουνιέται: Γυρίζει τὰ φύλλα μὲ μιὰ κανονικότητα αὐτομάτου.

Ὁ Τάκης δοκίμασε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, νὰ κάμῃ πολλὰ πράγματα ἀπὸ κανένα ὅμως δὲν εὐχαριστήθη. Στὸ τέλος πηγαίνει στὸ μικρὸ περιβόλι τοῦ, ἐκεῖ στὴ γωνία, διὰ νὰ τὸ «ἐπιθεωρήσῃ» μιὰ φορά... Τὸ ἀκατάστατο αὐτὸ τὸ περιβόλι! Κάτι χαλίκια, κάτι ξερὸς

φλοῦδες, κάτι χορταράκια κίτρινα καὶ ξερὰ, καὶ κομμάτια ξύλα σκορπισμένα ὅσα κι' ἐκεῖ, τοῦ δίνουν μιὰν ὄψιν ὅχι καὶ τόσο εὐχάριστη. Καὶ πάλιν ὅμως εἶνε ἀρκετὰ εὐμορφοὶ μιὰ χαριτωμένη τριανταφυλλιά, φυτρωμένη στὴ μέση, τὸ στολίζει.

Τὴν τριανταφυλλίαν αὐτὴν δὲν τὴν ἔσπειρε ὁ Τάκης, μὰ πάλιν εἶνε πολὺ εὐμορρῆ· καμμιά φορά βγάζει καὶ ρόδα. Καὶ ἴσα-ἴσα σήμερα ἔχει ἕνα ἐλάνοικτο. Ὁ Τάκης τὸ κοιτάζει καλὰ-καλὰ ἀπὸ παντοῦ μὲ θαυμασμό. Γιατὶ εἶνε πάρα πολὺ ὠρατό.

Ἐξαφνα τὰ μάτια του γυρλόουν καὶ μένουν καρφωμένα ἐπάνω στὸ ρόδο, καὶ ὁ μικρὸς μας στέκει κατακλκνικὸς καὶ μ' ὀρθάνοικτο τὸ στόμα.

— Μάνα μου! τ' εἶν' αὐτό; Οὐί τί ἄσχημο!

Ἐπάνω στὸ ρόδο τὸ θελκτικὸ, ἕνας σάλιαγκας, ποῦ περκατεῖ, ἕνας πρόστυχος σάλιαγκας, ποῦ ἀφίνει πίσω του κάτι ἀχνάρια ἀπὸ σάλιο.

Γυρῶν τὸ κεφάλι του δεξιῶ καὶ ἀριστερῶ, μαλεύει καὶ ξαναβγάζει τὰ κέρατά του... Δὲν ντρέπεται, ἀλήθεια, καθόλου.

Ὁ Τάκης τὴν κυτᾶζει καλὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἔπειτα φωνάζει μὲ φωνὴ δυνατὴ:

— Μίς, Μίς! ἔλατε νὰ ἰδῆτε!...

Ἡ Μίς σηκώνει τὴ μεγάλη μύτη της μὲ τὰ ματογυᾶλια ἀπὸ τὸ βιβλίον, τὸ βάζει κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη της καὶ μὲ τέσσαρα βήματα βρίσκεται κοντὰ στὴν Τάκη.

— Τί τρέχει; Αὐτὸς τῆς δείχνει μὲ τὸ δάκτυλό του τὸ ζωῦφιον. Πῶς τὰ σιχαίνεται αὐτά!.. Ἡ Μίς κατεβάζει τὸ βλέμμα της στὸ μέρος ποῦ δείχνει ὁ Τάκης.

— Εἶνε κοχλίας. Τώρα δὲν περιμένε νὰ τὸ μάθῃ ὁ Τάκης.

— Δύνασθε νὰ καταστρέψετε τὸ μαλάκιον τοῦτο, εἶνε ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν βλάστησιν.

Ὁ Τάκης εὐχαριστήθηκε πολὺ ποῦ τοῦ ἔδιδαν αὐτὴν τὴν ἀδειαν, διατάζει ὅμως καὶ σιχαίνεται νὰ ἐγγίσῃ τὸ ζῦφον!

— Δὲν θέλετε, Μίς, νὰ τὸ πάρετε σεῖς;

Ἐκείνη τὴν κυτᾶζει αὐστηρὰ.

— Διατί νὰ τὸ πάρω ἐγὼ καὶ ὄχι σεῖς; Εὐρίσκειται ἐπάνω εἰς τὸ κτήμα σας, σεῖς πρέπει νὰ φυλάξετε τὰ κτήματά σας.

Ὁ Τάκης ἀναστενάζει. Ξεῦρει ὅτι ὅσαν ἡ Μίς πῆ καί τι, εἶνε περιττόν νὰ ἐναντιωθῇ. Ἀπλῶναι τὸ χέρι του... πάλιν τὸ τραβᾷ πίσω... Τέλος βάζει τὸ δάκτυλό του ἐπάνω στὸ καύκαλο. Τί τύχη! ὁ σάλιαγκας φοβήθηκε. Νά, ζάρωσεν ὀλάκρος στὸ βάθος τοῦ σπι-

τιοῦ του. Τίποτε πιά δὲν φαίνεται, καὶ ὁ Τάκης ἀνασαίνει ἐλεύθερα. Ἄς εἶνε ὅμως, δὲν ἀγαπᾷ καθόλου, μὰ καθόλου αὐτὰ τὰ ζῦφα.

Τί νὰ τὸν κάμῃ τώρα; Ἄχ! τί καλὴ ἰδέα! Νά, θά τὸν πετάξῃ μιὰ πάνω ἀπὸ τὴν φραγῆ, στὴν πλαγιὴν τὴν κήκο τῆς Κυρᾶ-Μαρίας τῆς γειτονίσσας. Καὶ σηκώνει κιάκας τὸ χέρι του...

Ἄλλ' ἡ Μίς τὴν ἔπιασεν «ἐπ' αὐτοφῶν» καὶ τοῦ λέγει αὐστηρὰ:

— Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ζητοῦμεν τὸ ὄφελός μας μὲ ζημίαν τοῦ ἄλλου. Τὸ μαλάκιον αὐτὸ θά ἔτρωγῃ τὰ φυτὰ τῆς γειτονίας. Εἶνε ἀδικον νὰ τὸ ρίψετε ἐκεῖ.

— Μὰ τότε, τί πρέπει νὰ τὸ κάμω; — Κατακατήσατέ το μὲ τὴν πέδα σας!

Ὁ Τάκης παρατηρεῖ τὸν σάλιαγκά του στενοχωρημένος. Νά τὸν πατήσῃ μὲ τὸ πόδι του; Ποῦφ! Μονάχα ἡ ἰδέα ὅτι θάκούσῃ τὸ καύκαλο νὰ κρακίξῃ καὶ κατοπί θά νοιώσῃ κάτω ἀπὸ τὸ παπούτσι του τὰ μαλακὰ κρέατα τοῦ ζῦφου, τοῦ ἀναστατῶναι τὴν ψυχὴ. Κι' ἀνατριχίλα πιάνει τὸ σῶμα του. Δὲν μποροῦσε τάχα νὰ τὴν σκοτώσῃ ἀλλοιώτικα; Ἄν τὴν ἔρριχνε π.χ. μὲς τὸ κηγάδι; Ναι, ναι, αὐτὸ θά ἦταν καλύτερο.

Καὶ ὁ Τάκης ἐτοιμάζεται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό του.

***

Καὶ ὅμως... δὲν εἶνε εὐχαριστημένος. Μία ἰδέα τὸν σταματᾷ. Ἐπὶ τέλους δὲν ἔκαμε καὶ κανένα μεγάλο κακὸ αὐτὸς ὁ καζμένος ὁ σάλιαγκας. Δὲν εἶνε κρίμα νὰ τὸν σκοτώσῃ ἔτσι τὸν φτωχὸ; Τί ἔκαμε; Περπατοῦσε ἡσυχα ἡσυχα, καὶ ἔβταν ἴσως εὐχαριστημένος νὰ κάμῃ τὸ μικρὸ του γῦρο καὶ τὸ γεῦμά του ἐπάνω στὴν εὐμορρῆ ροδιτιά, ἔτσι στὴν καλὴ τὸν ἥλιον.

Ναι, μὰ τὴν κατέστρεψε, καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῇ.

Καὶ γιατί νὰ τιμωρηθῇ; Πρέπει καί τι νὰ φάγῃ κι' αὐτός. Καὶ τρώγῃ ὅτι μπορεῖ. Δὲν σκαρφάλωσε στὴ ροδιτιά γιὰ νὰ τὴ χαλάσῃ ἔτσι ἀπὸ κακία, ἀλλὰ γιὰτὶ πεινοῦσε, γιὰτὶ εἶχε τὴν ἀνάγκη τῆς νὰ ζῆσῃ. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν σκοτώσουμε γι' αὐτό;

Μπᾶ! καὶ μήπως δὲν σκοτόνουν τὰ βώδια καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰ μοσχάρια καὶ ἄρναια τὰ φτωχὰ, ποῦ φωνάζουν τόσῳ λυπητερά, καὶ τὰ εὐμορρα πουλιὰ τοῦ δάσου, ποῦ σφυρίζουν τόσῳ χαρούμενα τραγουδάκια; Ἄλλὰ εἶνε πολὺ περισσότερο συμπαθητικὰ ἀπὸ ἕνα σάλιαγκά καὶ δὲν εἶνε τίς κακὰ ἀπὸ αὐτόν. Καὶ ὅμως τὰ σκοτόνουν. Λοιπὸν... Ὁ Τάκης σηκώνει τὸ χέρι νὰ πετάξῃ τὸν σάλιαγκά... ἀλλὰ τὸ ξαναφέρει πίσω ἡσυχα-ἡσυχα. Καὶ τὰ δάκτυλά του κρατοῦν ἀκόμα τὸ καύκαλο...

Ναι, εἶν' ἀλήθεια, τὰ σκοτόνουν ἔλ' αὐτὰ τὰ ζῦφα. Ἄλλὰ γὰ νὰ τὰ φάγουν, γιὰτὶ εἶνε ἀνάγκη. Εἰδεμὴ εἶνε πολὺ κακὸ. Ὁ Τάκης θυμάται, ὅτι μιὰ φορά ὁ παπᾶς τῆς τράθηξε τ' αὐτὰ ἐνὸς μάγικου ποῦ εἶχε σκοτώσῃ μὲ πέτρες ἕνα φτωχὸ πουλάκι. Ἦταν πολὺ θυμωμένος τότε ὁ μπαμπᾶς. Καὶ ὅμως τὰ πουλάκια τοιμποῦν καὶ χαλοῦν τὰ ἔπωρικά, τὰ βώδια καὶ τὰ πρόβατα τρώγουν τὰ χορτά καὶ καταστρέφουν τὰ εὐμορρα λουλούδια. Νά, προχθὲς ἀκόμα, ὁ Τάκης εἶδε μὲ τὰ μάτια του μιὰν ἀγελάδα ποῦ ἔσφιζωσε μὲ μιὰ μονάχα δαγκωματιά, καμμιά σαρανταριά λευκὲς μαργαρίτες. Ἄν τὴν σκοτόνουν ὅμως γιὰ τόσο πρᾶγμα, θάταν πολὺ ἀδικο καὶ γελοῖο. Ἐ! κι' αὐτὸς ὁ κακομοῖρος ὁ σάλιαγκας δὲν ἔφατῃε περισσότερὸ τῆς...

Ὁ Τάκης μὲ τὴν κόπο ποῦ βάζει νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ πρόβλημα, νοιώθει τὸν ἑαυτὸ του ὄχι καὶ τόσο καλὰ. Καὶ σὺν τῷ τοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ κλάψῃ. Τοῦ φαίνεται τώρα, ὅτι θά κάμῃ μεγάλη ἁμαρτία νὰ θυσίασῃ τὸν σάλιαγκά στὸν θυμὸ του. Μὰ πάλιν... ὄχι δὲν μπορεῖ νὰ φάσῃ ἔτσι τὸν θῆτον τοῦ νὰ χαλάσῃ καὶ ν' ἀσχημίσουν ἀπ' αὐτὰ τὰ σιχαμερὰ ζῦφα.

Τί νὰ κάμῃ; τί νὰ κάμῃ; Καὶ βασανίζει τὸ μικρὸ κεφαλάκι του.

Ἰδέες ἀκανόνιστες καὶ ἀπροσδιόριστες χαράζουν μὲς στὸ μυαλό του. Ἄδικο καὶ κακὸ εἶνε νὰ σκοτώσῃ ἕνα πρόβατο. Μὰ ὅταν εἶνε γιὰ νὰ τὸ φᾶς, δὲν εἶνε καθόλου κακὸ. Εἶνε κακὸ νὰ σκοτώσῃ ἕνα σάλιαγκά ἄλλὰ...

Κυτᾶζει τὸ ζῦφον μὲ μάτια γουρλωμένα καὶ ἀκίνητα ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Ὅχι στ' ἀλήθεια, δὲν εἶνε πρᾶγμα γιὰ νὰ γίνῃ... Ἡ Μίς ἀπὸ μακριὰ τὸν κυτᾶζει μ' ἕνα ὄρα κάπως περιποιητικὸ. Ἔθεσε τὸ βιβλίον ἐπάνω στὰ γόνατά της. Τ' ἀνασηκωμένα χεῖλη της ἔσκαπάζουν κάτι δόντια ποῦ μοιάζουν σὺν συντροφίᾳ παλῆου δόμνου, ἐνῶ χαμογελά μὲ τὴ στενοχώρια τοῦ Τάκη. Πῶς θά τελειώσῃ ἄρ' ἄγε;

Ἐξαφνα τινάζεται ἀπάνω σὺν νὰ τὴν τοῖμπησαν κάπου μὲ βελόνα. Βάζει μιὰ φωνὴ σπριγγή, ἀφίνει νὰ πέσῃ κατὰ γῆς τὸ πολύτιμο βιβλίον καὶ ὄρα...

Τί ἔγινε; Τίποτε! Μ' ἕνα κίνημα σταθερὸ, γοργὸ κι' ἀφάνταστο, ὁ Τάκης ἔχωσε τὸν σάλιαγκά στὸ βάθος τοῦ λάρυγγός του, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ... τὸν κατάπιε.

— Ὁ! Τάκη! ! for shame! τί ντροπὴ! πῶς εἰμπορεῖτε;... Τί δύσπεπτον... naughty boy! κακόπαιδο!... τί ἔρριχ!

Συλλαβαὶ παραγόμεναι καὶ κολύγλωσσοι βγαίνουν καὶ συγκροδοῦνται στὰ χεῖλη της.

Ἄλλ' ὁ Τάκης ἡσυχος ἀφίνει νὰ πε-

ράσῃ ἢ μπόρα. Περισσότερο τὸν μέλει κεῖνον γιὰ ὅ,τι γίνεται μέσα του. Εἶνε λιγάκι ἀνήσυχος γιὰ τὸ στομάχι του: γουργουρίζει παραξένα. Χωρὶς ἄλλο ὁ σάλιαγκας περκατεῖ καὶ μέσα. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα τὴν τρομάζει πολὺ.

Ἄλλὰ, πᾶει, ἐτελείωσε. Τώρα πιά θά χώνεψῃ. Καὶ ὁ Τάκης ξαναγυρᾷ στὸν κήκο του. Κοιτάζει τὸ ρόδο μὲ διπλὴ τώρα τρυφερότητα, καὶ εἶνε ὑπερήφανος ποῦ προφύλαξε τὴν εὐμορριά του, χωρὶς ἀνάφελα νὰ θυσίασῃ τὴν ζωὴ τοῦ πρόστυχου πετράκτου του.

(André Lichtenberger)
Μετάφρασις Σ. Μ.

Η ΛΕΥΚΗ ΜΑΓΕΙΑ
ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΖΑΡΙΑ
ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΑΥΓΑ

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ εἶνε ἡ τελειοποίησις ἐνὸς ἀστείου, τὸ ὅποιον γίνεται κάποτε εἰς τὰ οἰκογενειακὰ τραπέζια. Προσφέρομεν εἰς τὸν συνδαιτυμόνα μας μιὰν αὐγοθήκην (κοκοτιέραν), ἡ ὁποία, ἀντὶ αὐτοῦ, περιέχει μόνον ἕν κέλυφος ἀδειον, καὶ γελοῦμεν μὲ τὴν ἐκπληξίν

του ὅταν τὸ σπάξῃ ἀνόποκτος κ' εὐρίσκει μέσα ἀέρα φρέσκον.

Ἡ ἐκπληξὶς του— καὶ ἡ διασκέδασίς μας—θά εἶνε φυσικὰ μεγαλητέρα, ἂν ἀντὶ ἀέρος εὐρῆ ἔξαφνα μέσα εἰς τὸ αὐγὸν κανένα ἀλλόκοτον κεφάλι, ἢ κανένα διαβολάκι, ἢ κανένα ἄνθρωπον, ὡς αὐτὰ, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα μας.

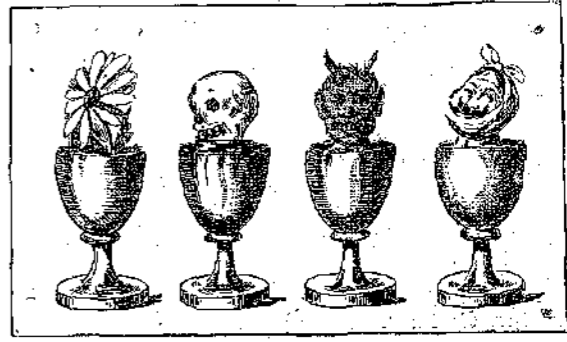
Πρὸς τοῦτο ἡ αὐγοθήκη πρέπει νὰ παρασκευασθῇ ἐκ τῶν προτέρων μ' εὐφυσίαν καὶ τέχνην, ἡ ὁποία θά εἶνε... ὅλη ἰδική σας. Διότι μόνον σας θά κατασκευάσετε

τὸ κεφαλάκι, τὸ ἀνθρωπάκι ἢ τὸ διαβολάκι. Εἶτε ἀπὸ φύγαν φωμιού, ἔτε ἀπὸ λευκὸν κερὶ, τὸ ὅποιον πλάττετε μὲ τὰ δάκτυλα, ἔτε ἀπὸ κάστανον, τὸ ὅποιον σμιλεῦτε μὲ τὸ σουγιαδάκι σας, ἔτε ἀπὸ ξηρὸν καρτόν κτλ. κτλ. Ὡς συμπλήρωμα τῆς μορφῆς, εἰμποροῦν νὰ σᾶς χρησιμεύσουν ξεφτίδια μεταξωτῆς κορδέλας διὰ μαλλιά, γένεια ἢ μουστάκια, —κεφάλια μαύρων καρφιτσῶν, τὰ ὁποῖα γίνονται φοβερὰ μάτια, — μικρὰ ψαροκέκκαλα, τὰ ὁποῖα μεταβάλλονται εἰς φοβερὰ δόντια διαβόλου, κτλ. κτλ. Τὸ οὗτω τελειωμένον κατασκευασμά σας τοποθετεῖτε ὄρθιον μέσα εἰς τὴν αὐγοθήκην, καὶ τὸ σκεπάσετε μὲ τὸ κέλυφος ἐνὸς φαγωμένου αὐγοῦ, τὸ ὅποιον θά σπάσῃ καὶ θά τὸ ἀποκαλύψῃ.

Ἄν δὲν θέλετε τώρα νὰ κοπιᾶσετε ἢ δὲν εἰξεύρετε νὰ κατασκευάσετε μόνον σας κεφαλάκια, εἰμπορεῖτε νὰ βάλετε μέσα μικροσκοπικὰ κουκλάκια ἀπὸ πορσελάνην, μικρὰ ξύλινα ζωάκια ἀπὸ καιμίαν Κίβωτον τοῦ Νῆε, τεχνητὰ ἀνθάρια ἀπὸ κανένα παλῆο καπέλο τῆς ἀδελφῆς σας, καὶ χίλια-δύο ἄλλα μικροπράγματα, κατὰ τὸ γούστον καὶ τὰ μέσα καθενός.

Διὰ νὰ εἶνε δὲ ἀρκητὰ τὰ μαγικά σας αὐγά ἢ καλλίτερα αἱ μαγικαὶ αὐγοθήκαι, εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε μιὰν μικρὰν συλλογὴν ὡς ἐξῆς: Νηγοράσετε πέντε-ἕξ αὐγοθήκας, δέκα λεπτὰ τὴν μιάν, καὶ νὰ προμηθευθῆτε ἀκόμην πέντε λεπτῶν γόφον. Τὸν κάμνετε πολτὸν καὶ γεμίζετε μὲ αὐτὸν τὰς αὐγοθήκας ἕως τὴν μέσην· πρὶν δὲ ξηραθῇ, φυτεύετε μέσῃ εἰς τὸν γόφον τὰ ἀνθρωπάκια σας, τὰ ὁποῖα στέκονται οὗτω στερεωτάτα. Ἄλλ-

λά διὰ διαρκὴ αὐγά, τὰ ἀνθρωπάκια δὲν πρέπει νὰ εἶνε καμωμένα ἀπὸ κάστανά ἢ καρτόνα, —διότι ὀλίγον διατηροῦνται, —ἀλλ' ἀπὸ κερὶ. Ἔτσι, δὲν θά

Φλάμπουρο της Έλενθερίας (βραβεύον έστειλα) Στρατηλάτην της Ασίας (Έλαβα) Ναύαρχον των Δοιανών (Έστειλα, ευχαριστώ) Πιότην Ψυχορραγούντος Αγγέλιου (φραϊότατον το ποιήμα σου) Δάσχην του Πηγασιού (Έστειλα) Ίδιότροπον Νεάνιδα (φαντάζομαι τι ώρατά που θα περνώεις εις το λαμπρόν αυτό οικοτροφείον! γράφε μου) Αείδον του Ολύμπου (ευχαριστώ πολύ δια το ξεσπάθωμα) Μυροβόλον Ίον (ευχαριστώ δι' όσα γράφεις) Ηχώ της Διμης (λοιπόν περιμένω· άλλα δεν είνε και ανάγκη να σπάσης το κεφάλι σου· αν Έλλη τιποτα, ήλθε!...) Ζακυνθίων Πανσέν (δια να κρύψη κανείς το ψευδώνυμόν του, Ξ, μπορεί να 'πή κ' ένα ψευματάκι) Βουλγαροκότον (Έχει καλώς) Η Πατρίς εν Κινδύνω (βραβεύον έστειλα) Έδωγές Ίδιώδες (δ κ. Χ. μου Έγραψε και του στέλλω το φύλλον του εις Μαϊμούλιον) Ράβδον του Μωυσέως (που να θυμηθώ τώρα! δια τα Πνευματικά Πνεύματα δειφρατώ λογαριασμόν—και «έμαθα με χαρά μεγάλη πως θάσαι φίλος μου και πάλι!») Μελαχροινό Έλληνοπαυλιό (σ' ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις) Έλπίδα, Γέρδιον Δουμόν, Νόμωην του Νεΐλου, κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς Έλαβα μετά την 16 Νοεμβρίου θαπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεικνύται: έξ' Αθηνών και Περαιώς μέχρι της 1 Δεκεμβρίου εν των Κοραχιδών μέχρι της 12 Δεκεμβρίου εν του Έξωτερικού μέχρι της 28 Δεκεμβρίου.

505. Αεζήγριφος.

Αυθόντες από τές βουζαντινές
Με άλλες δυο ευρωπαϊκές
Και μ' ένα σίγμα τελικόν,
Μας κάμνον ζών ιστορικόν.

Έστάλη υπό της Ζαζά Χανούμ

506. Συλλαβόγριφος.

Το πρώτον μου είνε σύνδεσμος
Άρθρον το δεύτερόν μου,
Το τρίτον μου έν σύμφωνον,
Έπίσημα το τέταρτόν μου,
Και Άγιος το σύμβολόν μου.

Έστάλη υπό του Έβριμ Ζακυνθία

507. Στοιχειόγριφος.

Αν μάφισις όπως είμαι,
Μέρος δένδρου θάπαντήσης
Αν τόν τραχίλόν μου κόψης,
Έν άγγέλιον θάποκτήσης.

Έστάλη υπό του Μικρού Λόφδου

508. Αστήρ.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Έστάλη υπό του Αντάκτου

509. Έπιγραφή.

Ο Δ Δ Ο Ε Σ
Ι Π Α Ρ Ο Ο
Σ Δ Τ Ο Η Τ
Σ Η Π Σ Α Ε
Τ Σ Ρ Τ Ι Ι

Ζητείται η ανάγνωσις της έπιγραφής ταύτης
Έστάλη υπό του Πολυμηχανού Όδυσσεώς

510. Φωνηεντόλιπον.

[γπτε - τε - χθρε - μν.

Έστάλη υπό του Πουλιού της Έρημου

511-513. Κερυομένα και άνταστραμένα όνόματα ζώων.

1. - Όσον διδάσκεται τις τόσον μα θάναι.
2. - Κόρις, Σδ ό Βασιλεύς ήμών...
3. - Η βοή του πολέμου, ή κλαγγή τών όπλων.

Έστάλη υπό Θεοδώρου Δημ. Θεοχάρη
514. Απροσδόχητον.

Ποίος από τους Βασιλείς της Ερώπης φορεί το μεγαλύτερον στέμμα;

Έστάλη υπό Ρήγα του Φερραίου
515. Γρέφος.

βρα βρα / τών
βρα Βίον βρα / τών
βρα βρα / τών
βρα βρα / τών
Έστάλη υπό της Κίρης

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ζήτω ή ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Νοηρίζετε. Μαύρα Μάρια, ότι δύνασθε εύκόλως να άποφεύγετε την διάδοσιν του ψευδώνυμου σας περιπαίζουσα;

Ζακυνθιώης Πανσός (Θ,267)

Συγαίρομαι την Αθηνά για το ξεσπάθωμα της—και παίρομαι άληθινά στέφραίο βράβεύμα της.—Βουλόγαρομάχος. (Θ,365)

Στέφανον δόξης στην ΓΑΛΑΝΗΝ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑΝ

Υπόσχομαι υποστήριξιν εις την Έλσιδα των Δυστυχών
Η Πατρίς εν Κινδύνω (Θ,367)

Αναγνώσατε!! Απέναντι ωραίου δελταρίου, στέλλω έν ξεκαρδιστικώτατον... Εδουοσένης Τριανταφυλλίδης, International College, Smyrna.—Στείλατε! Θα ξεκαρδισθήτε. (Θ,368)

Εκθροματάτην υποστήριξιν υποσχομεθα στην άγαπημένην μας
ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΝ
Ροδοδάκτυλος Ηώς, Ηλιόλοικος Αύγη, Αθάνα Καρδιά, Δυστυχής, Έσσημίτης, Σηλιαν Δοξαπατηρή, Κοφαλλίη ό Σουδανός. (Θ,369)

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ΔΕΚΑ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ
Δια το Δημοψήφισμα του 1909

**ΗΣΥΧΟ ΑΕΡΑΚΙ
ΗΧΩ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΚΕΛΑΡΥΖΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ
ΚΛΑΔΟΣ ΕΑΙΑΣ
ΜΥΡΟΒΟΛΟΣ ΑΥΡΑ
ΠΕΡΙΠΑΘΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑ
ΣΙΓΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΣΙΩΠΗΛΗ ΝΥΞ
ΦΛΟΙΣΒΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ
ΧΡΥΣΩΜΕΝΗ ΔΥΣΙΣ**

(Θ,371)

Ελληνοπαίδες την ψήφον σας στην ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Την 30 Νοεμβρίου λήγει το 31ον έτος της Διαπλάσεως και από 1ης Δεκεμβρίου εισαρχόμεθα εις το 32ον. Παρακαλούνται οι συνδρομηταί μας, τών όποιων λήγει ή συνδρομή, να την ανανεώσουν **ιγναίως**, χωρίς να περιμένουν τας τελευταίας ήμέρας του έτους.

Με τα φυλλάδια ταύτα διανεμόνται συνεχώς προς τους συνδρομητάς Δελτία έγγραφής προς συμπλήρωσιν. Αλλ' ή έγγραφη ή ή ανανέωσις της έγγραφής δύναται να γίνη και άνευ Δελτίου, δι' άπλής επιστολής. Ο άσφαλέστερος τρόπος άποστολής χρημάτων είνε ή **Ταχυδρομική Έπιταγή**. Έπ' αυτής δύναται τις να γράψη και την παραγγελίαν του, και ναποσύγη τόν κόπον και την δαπάνην ιδιαίτερας επιστολής.

Δώρα αξίας έν όλω 1700 δραχμών θα διανεμηθούν κατά το έτος 1910 εις τους συνδρομητάς μας, εις πάντε Κληρώσεις. Η Α. Κληρώσις, έξαιρετική, θα γίνη άνυπερθέτως την Α' εβδομάδα του Δεκεμβρίου, και θα λάβων μέρος εις αυτήν πάντες άνεξαίρετως οι συνδρομηταί, όσοι θα έχουν πληρώση συνδρομήν έτησίαν ή έξαμήνον μέχρι της 30 Νοεμβρίου. Ο δε κληρωθησόμενος, εις και μόνος, θα κερδίση μίαν **Λαχειοφόρον Μετοχήν**, αξίας δραχμών 100.

Μη λησμονήτε το Ξεσπάθωμα προς αξίησιν και βελτίωσιν του φύλλον. Εάν το Ξεσπάθωμα του 1910 θα είνε τόσον ζωηρόν, όσον και το Ξεσπάθωμα του 1908, άπαξ του μηνός θα προσφέρωμεν έν φύλλον **δωδεκασέλιδον**.

Έχετε πάντοτε επ' όψει σας την **Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητών**, την μεγάλην καινοτομίαν του 1910, την προκηρυχθείσαν εις το 47ον φυλλάδιον.